Apocalypse now!

Jeroni Mas Fiol

"És així com se sent viure la fi del món?" demana un dels *ravers* de *Sirat*, la nova pel·lícula d'Oliver Laxe. "No ho sé. Fa molt de temps que és la fi del món" li contesta un altre, mentre condueix un dels tràilers enormes pel desert del Marroc, a la recerca d'una altra *rave* al nord de Mauritània. I potser és un dels aspectes que més m'ha interessat d'aquesta pel·lícula, més enllà de si és la cosa més impactant que he vist mai, o si m'ha deixat destrossat quan he sortit del cinema. Certament, tothom sembla tenir-ne opinions molt fortes, i molt contràries. A mi, però, el que més m'ha sorprès és que tot el drama familiar i vital d'aquesta *road movie* s'emmarqui en un context estranyament bèl·lic: "Ha esclatat la III Guerra Mundial, no?", diuen també els personatges.

I és que mai no n'estam gaire segurs del que està passant. La guerra és amagada a *Sirat*. Només apareix de manera radical a la primera part de la pel·lícula, però després només tenim incertesa. Se'ns és recordada periòdicament a partir de missatges de la televisió i de la ràdio. Tot com si fos una cosa aliena, com si estigués passant a una altra realitat, a un altre món. Els personatges continuen la seva travessia. És allà on podem percebre més clarament les preguntes clau de *Sirat*: es pot viure completament al marge?, es pot ser coherent amb uns ideals quan tot s'esfondra?

Sent que a la meva vida literària i cultural la fi del món sempre hi ha estat present: em vaig criar llegint distopies com *Els jocs de la fam* o *Divergen*t, o mirant *The walking dead*. Ara em sembla que la fi del món és més a prop. A *Ofert a les mans, el paradís crema* (Anagrama, 2024), de Pol Guasch, se'ns presenta unes històries emmarcades en una espiral destructiva, a causa de distintes sequeres i d'un gran incendi. També, *El col·lapse* (Canal +, 2019) ens mostra punts de vista diferents de com és la vida després de l'esfondrament del nostre sistema productiu. Fins i tot, podem trobar reflexions sobre com ens podem explicar aquest final, dins la nostra finitud humana, sobre cap

Caràcters. Revista de llibres de la Universitat de València.
Amb el suport de Publicacions de la Universitat de València
Número 103. Juliol de 2025. ISSN: 3020-9951. Pàgines 61-63

on va aquest progrés estrany, dins *Els temps últims* (Viena edicions, 2021), de Laura Torres Bauzà.

El final del nostre temps, de la societat occidental tal com la coneixem, sembla que és més a prop que mai. No deixen de succeir-se desastres naturals, guerres que ens pareixen alienes, epidèmies, una apagada. Hi ha un punt que em fa pensar que té raó aquell personatge de *Sirat*, que fa molt de temps que vivim dins el que se'ns relata com un esfondrament, un col·lapse. I només em puc demanar: i ara què? Hem de continuar amb les nostres vides com si res? Hem de posar-nos a cridar a la plaça del poble que arriba la fi del món amb un picarol i una pancarta de cartó? Tot final augura un principi, o això m'agradaria creure. Quan i com acabarà tot això? Moltes vegades el vertigen que et provoca l'abisme són les ganes de llançar-t'hi. Què ens hi trobarem? Només ho podem saber tots nosaltres. No estau cansats d'aquest final tan llarg?